

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **V. Ch.,** zastoupené JUDr. Libuší Peterkovou, advokátkou se sídlem Rosice, Palackého nám. 46, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 6. 2004 č. j. 36 Az 670/2003 – 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 24. 6. 2004 č. j. 36 Az 670/2003 - 18 zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále i „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2003 č. j. OAM-4084/CU-06-P01-2001, kterým nebyl žalobkyni udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a zároveň bylo rozhodnuto, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se důvody vyplývajícími z ustanovení § 12 zákona o azylu podrobně zabýval a hodnotil žalobkyní uváděné skutečnosti, které ji vedly k podání žádosti o udělení azylu. Zásadním

důvodem, který žalobkyně uplatnila, byla obava z vyhrožování soukromou osobou a legalizace pobytu na území České republiky. Žalobkyní uplatněný důvod pak žalovaný správní orgán podrobně hodnotil z pohledu ustanovení § 12 zákona o azylu a v souladu se zákonem odůvodnil své rozhodnutí o neexistenci důvodů pro udělení azylu jak z hledisek vyplývajících z § 12 citovaného zákona, tak z hledisek vyplývajících z ustanovení § 14 zákona o azylu a rovněž z pohledu neexistence překážek vycestování dle § 91 zákona o azylu. Podle krajského soudu žalobkyně v podané žalobě nenamítá nic, co by mohlo zvrátit závěry žalovaného o neudělení azylu, po přezkoumání věci dospěl soud ke shodnému závěru jako žalovaný.

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Brně podala stěžovatelka včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle názoru stěžovatelky krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázky a skutková podstata, z níž žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu. Stěžovatelka se domnívá, že splňuje podmínky § 12 a § 14 zákona o azylu a její ústní vyjádření bylo v předcházejícím správním řízení jednoznačné. Dále stěžovatelka uvádí, že nebyla sice trestně stíhána v Ruské federaci, ale s ohledem na své otevřené názory a kritiku nemohla sehnat žádné zaměstnání, proto byla nucena opustit rodinu – příbuzné. Stěžovatelka namítá, že má také zdravotní problémy, odchod byl pro ni jediné řešení, je možné, že v důsledku nutnosti překladu nebyly všechny její argumenty uvedeny ve správním řízení dostatečně přesně. Stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť má za to, že jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy, odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka podala návrh na zahájení řízení o udělení azylu dne 2. 12. 2001, ve kterém uvedla, že vlast opustila v lednu roku 2001, protože je tam válka, nemá kde bydlet, nikoho tam nemá, odjela s manželem, jeli autem přes Ukrajinu, Polsko až do České republiky. Stěžovatelka dále uvedla, že není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace, že její zdravotní stav je dobrý, že chtěla do Spolkové republiky Německo, ale nyní chce zůstat v České republice, cestovní pas nemá, neboť jej ztratila. V pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu dne 12. 3. 2002 stěžovatelka podrobněji popsala cestu z vlasti do České republiky, uvedla, že ve vlasti byla špatná situace, často se hádala s manželem, který ji dokonce bil, protože je muslim, chtěl, aby přestoupila na jeho víru. Stěžovatelka přisvědčila, že se svými problémy či s žádosti o pomoc na nikoho ve vlasti neobrátila, bála se manžela, v případě návratu nevěděla, co by jí ve vlasti hrozilo. Stěžovatelka také uvedla, že problémy s policií či státními orgány ve vlasti neměla. Dne 17. 4. 2003 proběhl doplňující pohovor k žádosti o udělení azylu, kde stěžovatelka uvedla, že po příjezdu do České republiky pobývala v Ústí nad Labem, neznámí lidé ji řekli, že existuje azyl, a že o něj může požádat, chtěla by zde pracovat a žít.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Zákon o azylu rovněž umožňuje udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle ustanovení § 13 nebo v případě hodném zvláštního zřetele udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14.

Námitka stěžovatelky o nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem ohledně splnění podmínek udělení azylu stěžovatelce dle ustanovení § 12 zákona o azylu se ukazuje neopodstatněnou. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována. Právní otázkou, kterou se soud v předcházejícím řízení zabýval, je otázka, zda důvody uváděné stěžovatelkou, lze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že v rámci správního řízení o udělení azylu nevyšlo najevo, že by se stěžovatelka ve státě původu musela důvodně obávat pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Stěžovatelka jako stěžejní důvody pro udělení azylu uváděla celkově špatnou situaci ve vlasti, soukromé potíže s manželem a snahu legalizovat si v České republice pobyt, tedy skutečnosti, které nelze označit za důvody azylově relevantní. Žalovaný tak zcela správně stěžovatelce azyl dle ustanovení § 12 zákona o azylu neudělil a krajský soud správně projevil s jeho postupem a s přijatým názorem souhlas. Vzhledem k uvedenému se Nejvyšší správní soud s právním posouzením věci krajským soudem ztotožňuje a neshledává důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. oprávněným.

Co se týče námitky stěžovatelky, že splňuje také podmínky ustanovení § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že z dikce zákona jednoznačně vyplývá, že na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu není právní nárok a správní uvážení ohledně posouzení případu hodného zvláštního zřetele náleží správnímu orgánu. V předmětné věci žalovaný v souladu se zákonem nejprve posuzoval, zda stěžovatelka nesplňuje podmínky pro udělení azylu taxativně stanovené v § 12 zákona o azylu a neshledal jej. Stejně tak žalovaný vážil, zda by nebylo možné stěžovatelce udělit azyl dle § 14 téhož zákona, přičemž podmínky pro jeho udělení v zákonem stanovených mezích správního uvážení neshledal. Ke stejnému právnímu závěru ve věci dospěl také krajský soud, Nejvyšší správní soud se s uvedenými závěry žalovaného a krajského soudu ztotožňuje, neboť stěžovatelkou nebyly v průběhu správního řízení a koneckonců ani přezkumného řízení soudního předestřeny žádné skutečnosti, jež by mohly být považovány za hodné zvláštního zřetele.

K obecně formulované námitce stěžovatelky o vadě řízení před žalovaným spočívající v tom, že skutková podstata, z níž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisu a je s nimi v rozporu, Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaný provedl ve věci řádné dokazování, když pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů (vycházel především z tvrzení stěžovatelky uváděných v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu a v pohovorech k důvodům žádosti), na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Rovněž

krajský soud vycházel z dostatečných pokladů potřebných pro rozhodnutí, ve věci provedl řádné dokazování a dospěl ke stejným právním závěrům jako žalovaný. Nejvyšší správní soud tak v řízení neshledal vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatelka nově namítá, že pro své otevřené názory a kritiku nemohla ve vlasti nalézt zaměstnání, že má zdravotní problémy a že je možné, že důsledkem překladu nebyly všechny její argumenty, tvrzené ve správním řízení, uvedeny dostatečně přesně. Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Proto k výše uvedeným skutečnostem, o nichž se stěžovatelka nezmínila v rámci řízení o žalobě u krajského soudu, a které uplatnila teprve po vydání napadeného rozsudku v kasační stížnosti, nelze přihlížet.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle § 110 odst. 1 s. ř. s.

Na závěr Nejvyšší správní soud upozorňuje, že právní institut azylu nelze směšovat s instituty sloužícími k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky, které jsou vymezeny například v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění.

Stěžovatelka podala také návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se návrhem nezabýval, neboť věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu